

Fingu tónleikin við móðurmjólkini

Spæligleðin og alskurinn til tónleik hefur hildið systkinini av Kamarinum saman í skjótt 40 ár.

"Tað var mamma okkara, Olevina Jakobsen, sum stuðlaði okkum frá ungum árum", siga tey. Tey av Kamarinum fara á pallin 6. apríl, tá ið Handbótsfelagið Neistin aftur skipar fyri tiltakinum "Aftur í 60-árin".

Tað er eynast Hóndbótsfelagið Neistanum trýja árið á rað at savna saman tónleikabólkar, sum settu dan á tónleika- og danslívið í 60 árunum. Í apríl 1988 spældu Færo Boys og Cream Crackers fyrri 2.500 fólkum í hollni á Hási, og í fjór var undirtekan líka góð, tá ið tónleikabólkarnir Goggan, Islanders og Silly Boys tvey kvöld spældu fyrri fullstærri ítróttarhóll.

Í ár er tað aftur eynast at savna saman tryggjar tónleikabólkar frá 60 árunum – Tey av Kamarinum, Rúnar og Tunderbirds.

Sosíalúrinn var við, tá ið Tey av Kamarinum hittust sunnukvöldið, har tey legdu eina skrá fyrri 6. apríl. Hesi frýrlig og fyrikomandi systkini, sum við alski til tónleik hava hildið saman í skjótt 40 ár.

Í Grím Kambsangotu í Havn, eisini rópt Konradsbrekkja, standa eini sjáldsom hús útsornum vindskeiðum. Húsin, sum Magnus av Kamarinum bygd, eru frá 1902.

Hetta er bændomsheimið hjá Teinum av Kamarinum, og úr hesum húsum er tónleikabólkurin spottin.

Tað var mamma okkara, Olevina Jakobsen, sum

Tey venja til konsertina "Aftur í 60-árin" 6. apríl. Frestur er Birgir og síðani era tey fræn systkinini, frá vinstri: Jákup, Aslakkur, Nicolina, Ingolf og Eyðbjørn.

hevd stóran áhuga fyri tónleiki, sum legði lunnar. Mamma sang í kóri og spældi mandolin, og systin hennara spældu ymsk lúðfer og sungu.

Tað var elsti heggi okkara, Hjørleif, sum fyrst í 50 árunum fekk ein gamlan gittara frá mostur okkara. Við stuði frá mammu byrjaði Hjørleif at læra seg at spæla. Eyðbjørn minnst, at Hjørleif lovaði at læra hann greini til David Crockett sangin, um hann fór eitt orindi í byin fyrri seg.

Soleiðs byrjaði tónleikalívið í Konradsbrekkju.

Sonni komu so fleiri systkin við, og fleiri ljóðfori komu í húsið. Systkini minnst, at tað var althá onkur, sum sang ella spældi í heiminum. Hetta var partur av okkara dagligleiki, og við stuði frá foreldrum okkara byrjaði tónleikabólkurin Tey av Kamarinum.

Ja, tað kom fleiri ferðir fyrri, at fólk stóðu útan fyri garðin í Konradsbrekkju, tá ið vit sungu og spældu í stovuni.

Papi okkara, Jóannes, spældi og sang ikki, men honum dandi sera væl at hoyra bærni. Hóast hann ikki sang sjálvur, kundi hann meira enn so tala at, tá ið okkurt ikki ljóbaði, sum tað skuldi.

Tey av Kamarinum byrjaðu at spæla til brúdleyp, veitslur og føðingardagur í 1966-67. Tá byrjaði tey eisini at spæla hvørt mikkvöld í Tors-hóll.

Tað var Elias í Rattara, sum arbeiðið í Útvarpi Føroya, sum setti navn á tónleikabólkini. Eitt tónleikafelag hét til í eini bakrakk, sum landsstjórnin átti honum fyrri Kafeteria í Havn. Her hittust tónleikafólk til sang og spæl, og har vóru eisini sendingar gjørdar til Útvarp Føroya. Sendingarnar vardu í 45 minuttir og vórðu sendar annað hvørt leygarkvöld. Tá ið vit

Tey av Kamarinum spæla á konsertini "Popp-møti" í hollni á Hási 29. desember 1978.

Við bændomsheimið í Konradsbrekkju. Frá vinstri Birgir, Ingolf, Nicolina, Jákup og Eyðbjørn.

einki navn høvdu funnið, helt Elias í Rattara: "Hví ikki Tey av Kamarinum?"

Liv var í tónleikafelagnum frá 1966 og onkur ár fram. Systkini, sum tað spældu í bólkunum vóru Hjørleif, Eyðbjørn, Aslakkur, Nicolina og Margretha. Eisini komu onnur við, tá ið vit vantu ein trummuslára ella ein bassspælar.

Seinast í 50 árunum góvu Tey av Kamarinum út fyrstu plátuna. Hetta var single plátan í Dreymlandi og Kvíðarsólin. Plátan varð tikin upp hjá Niels í Stórstovu í Perskangotu. Í 1959 kom plátan Eg hugsi um teg og í 1962 Livði Nicolina minnst, at hon gjørdi sangin, eftir at ein vin-kona hennara hevði mist drong sín við trolaranum Stella Argus.

Tey av Kamarinum hava givið út fleiri single plátur, og í 1984 eina lp-

plátu. Her skal viðmerkast, at mamma okkara eisini sang við á plátuni Mamma mín.

Fleiri av sangunum gjørdust sokallaðar landsplágur, eitt nú Mamma mín, sum Aslakkur syngur. Hetta er einasta plátan, har all sjey systkini og mamma eru við.

Studiomoguleikarnir ikki góðir

Studiomoguleikarnir seinast í 50 árunum vóru ikki góðir. Bert ein tvey sporadur bandupptakarar var til taks. Pláturarnar vóru upptiknar í Konradsbrekkju, har allar snidur vóru nýttar.

Nicolina segði okkum, at plátur vóru tiknar upp í gongini og í stovuni. Vit høvdu teppir fyrri vind-eygu og hurðar, so ljóðið ikki varð burtur. Ein trupulleiki var, at vit ikki kundu vara okkum fyrri

ljóðið útanfrá, tá ið upp-tøka fór fram. Kom ein bilur framvið, mátti alt takast umfarið. Eg minnst, at eitt deksli í veginum gav eitt serligt ljóð.

Seinast í 60 árunum komu so yngsta systkini Jákup og Ingolf við í tónleikabólkini. Tá var tónleikalívið í Havn í besta blóma, og dansviburskiftini vóru sera góð. Dansað var í Losjuni, Klubbanum, Sjónleikarhúsinum og av og á í B36-húsinum.

Við spældu hvørt friggjakvöld í Klubbanum og vóru altíð millum 500 og 800 fólk í dansi. Har afturat spældu vit eisini til brúdleyp og veitslur. Frants Marius Olsen spældi trummur í bólkunum, hetta úbarskeið til Birgir Jakobsen, sonur Hjørleif, fór at spæla trummur 1972.

Við eitt vegamót Seinast í 70 árunum

Popp Minnir í hollni á Hási 28. desember 1978. Sama kvöldið spældu vit til dans í Mimi, og hetta varð list at vera seinasta ferð. Tey av Kamarinum spældu. Hetta var eisini seinasta ferð, mamma høvdi okkum.

Spældu vit til dans, var mamma ofta ein av áhoyranum. Hon stóð aftan fyri onkran stóla og gleddist yvir bærni, ja, hetta var fyrri hana eitt upplívisi hvørja ferð. Mamma andaðist á sunni 1979. Um hetta mundið gevast Ingolf og Jákup eisini at spæla í bólkunum.

Eftir ein stólg í nakrar mánaðar vóru Tey av Kamarinum búið at spæla til onkra veitslu. Torført var at siga nei, og vit byrjaðu so smátt aftur. Men við tað at vit høvdu familju og aðrar uppgávur, avgvørd vit ikki at spæla so nógv í framtíðini.

Framtíðin

Tey, sum mamma Tey av Kamarinum í løtuni, eru systkini Nicolina, Eyðbjørn og Aslakkur. Har afturat spælar Hans Christian Clementsen við Dýni Andreassen og Birgar Jóhannessen spældu við eitt langt tibarði.

Tey av Kamarinum vóru við at trykroyna Kvíðar, tá ið tað let upp og hava spælað har síðan, men tey siga all sum við ein mun, at tóni nú er farin frá almenna dansin.

Fólk vilja hava møguleikan at seta seg niður og møguleiga njóta eina ljuv – tí eru allar klubbarnar komnar.

Vit spæla enn, tá ið hóv

eru eftir okkum. Men vit leggja ikki so nógv fyrri, at tað gengur út yvir arbeiðið og við t.d. mágu broyta arbeiðsáttir fyrri at spæla.

Spurd um, hvat hevur fingið Tey av Kamarinum

at hildið á so længi, svara tey: Tað er spæligleðin og tað at koma saman við áhoyranum, sum drivur verk. Stuttligt er at spæla fyrri vælhyrdum áhoyranum, og ein sonn fró at spæla, tá ið stemningurin er í topp, og fólk eru glád.

Tónleikur hevur altíð savnað familjuna á Kamarinum saman. Sjávt um Ingolf og Jákup ikki spæla í bólkunum longur, so spæla teir saman privat. Er ein føðingardagur í familjuni, so verður sungið og spæla. Høvdu teir ikki gjørt tað, so var ikki møguleiki at fara á pallin aftur 6. apríl. Samanhaldið hevur altíð verið gott í bólkunum, sagdu tey øll.

Hetta merktu vit eisini sunnukvöldið, tá ið systkini skentaðust minstast á stuttligar hendagar í Konradsbrekkju og á leikpalli onkrastíðni í Føroyum.

Systkini vóru øll sami um, at úttan stuðul frá hjónaleikumum hevði ikki borið til. At spæla til dans er náttúrligt og til tóð ógvuliga móðsamt. Tað er hugalegt at verða stuðlað at halda fram.

Onkur vildi nú spurt, hvadon navn av Kamarinum stavar. Abbi teirra, Magnus, kom av Kamarinum, einum húsum í gomlu Havnini.

Tey, sum spæla við Teinum á Kamarinum 6. apríl, eru systkini Aslakkur, Eyðbjørn, Nicolina, Ingolf og Jákup og sonur Hjørleif, Birgir, Haraltur-ardur og Hans Christian Clementsen við.

Jú, stuttligt verður at hitta Tey av Kamarinum í hollni á Hási 6. apríl. Sosíalúrinn fer seinni eisini at siga eitt sindur frá tónleikabólkunum Thunderbirds úr Vestmanna og Rúnmur úr Havn.

Foreldrin, Olevina og Jóannes Jakobsen